C. Brunswicio.
5. Jan. 1656.

Cogis me, Nobilem Virum, Brunsvicii doctissime,
Vel etiam aurem optare, quo aspirat plenius
Sonitum tamen censura strinxi in Petiteni mi
aspiras
Risurabilis, mathesin sparam
sies qui scripserat aquam viribus, et non
dignas sinas, inter quas obscuris summam
veram capax ingenium. Tam plicati scholastici
quod cum Atticis adsciscebas; in dubio me et
solum locas. Sed et solum, quod incepi dici
Veritatis nec adversaris, rogo. Aurem enim, si
ad manum est, in posterum mea sit,
nunc plumbea illam
Sed posteritati tradam, prodiens a tergo Libitinæ
non omni solum melior calculo
dignissimus, sed Nobo, aurem. O Eminus
Delia exclamasse, si, qui vix a me inspectus, scies, quod jocunde
commendo. Ah, Ité, nec Veteres nec
Neotes dilectos, quam apud me existimationis
longo præjudicio possides. non tam nec
nomine nostro mihi aut clarus, jam
quidem frigenti, A, quod, ne causa qua
cognita, sinum de te pronuncio, et Deum
te. Sed, quod sine te imprimis Volo, accipe
nunc gemina Libitinæ portenta, quæ me
in partes illius pertraxit. Præfationem
ut scribis, legi, et pauca capitum. quibus ea
pro jure a quem Liber Aristoteleus ut Peripateticus
ubi expedire videtur, dimittere in ultimas
suis Ecnale non te digneris, et ob quam
de hispanis
vere Lidi usurpatam, tadet me Lodii te